

UZASADNIENIE

wyroku z 22 grudnia 2022 roku

I. Stanowiska stron

P. N. wniósł o zasądzenie od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. 2 500 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 5 lutego 2021 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Dochodził odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy przewozu przez pozwaną jako przewoźnika – uszkodzenie przesyłki wartej wg powoda 2 500 zł.

/pozew k. 2-4/

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Podniosła m.in. zarzut przedawnienia (posiłkowo dodatkowo zarzuty: braku legitymacji czynnej powoda, niewykazania wysokości szkody, niewłaściwego zapakowania przesyłki przez powoda).

/sprzeciw od nakazu zapłaty k. 26-36/

II. Ustalenia faktyczne

14 kwietnia 2020 r. powód za pośrednictwem współpracującego z pozwaną punktu handlowego M. M. („A..pl”) jako nadawca nadał za pośrednictwem pozwanej przesyłkę w postaci stołu groomerskiego, który jego partnerka A. G. kupiła 12 lat wcześniej za 2 500 zł. Przesyłka uległa w transporcie uszkodzeniu i została 21 kwietnia 2020 r. zwrócona powodowi.

/bezsporne, nadto list przewozowy k. 70, historia przesyłki k. 70v-71, list zwrotny k. 73, potwierdzenie doręczenia k. 75, protokół szkody k. 69, umowa handlowa k. 44-45, faktura zakupu z 2008 r. k. 110/

30 czerwca 2020 r. M. M. złożyła reklamację, którą pozwana rozpatrzyła odmownie 28 lipca 2020 r.

/bezsporne, nadto reklamacja k. 66, odpowiedź na reklamację k. 67-68/

Pomimo negatywnego rozpatrzenia reklamacji powód kierował do pozwanej dodatkowe wezwania do zapłaty 19.08.2020 r. i 15 stycznia 2021 r.

/bezsporne, nadto k. 8, 12/

III. Ocena dowodów

Zgromadzone dokumenty nie budziły wątpliwości sądu ani nie były przez żadną ze stron kwestionowane. Dowody z zeznań świadka A. G. i przesłuchania stron zostały przez sąd pominięte, bowiem fakty, na które dowody te zostały zgłoszone, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec zasadnego zarzutu przedawnienia, ponadto były nieprzydatne dla wykazania wartości szkody.

IV. Ocena prawna

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na uwzględnienie zasługiwał bowiem podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c. roszczenia majątkowe ulegają bowiem przedawnieniu, a po upływie terminu przedawnienia dłużnik może uchylić się

od zaspokojenia roszczenia. Zgodnie z art. 77 ust. 1 oraz art. 77 ust. 3 pkt 2 pr. przew. roszczenia z tytułu uszkodzenia przesyłki przedawniają się z upływem roku od dnia wydania przesyłki.

Bieg przedawnienia ulega zgodnie z art. 77 ust. 4 pr. przew. zawieszeniu na okres od dnia wniesienia reklamacji do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji. Zgodnie z art. 75 ust. 2 pr. przew. termin na załatwienie reklamacji wynosi 3 miesiące. Tym samym roszczenia z tytułu uszkodzenia przesyłki przedawniają się najpóźniej w terminie roku i 3 miesięcy od wydania uszkodzonej przesyłki. Nie ma możliwości dłuższego zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Przepisy o zawieszeniu i przerwaniu biegu przedawnienia stanowią wyjątki i nie mogą być wykładane rozszerzająco.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, skoro uszkodzona przesyłka została powodowi wydana 21 kwietnia 2020 r., reklamacja złożona 30 czerwca 2020 r., a rozpatrzona (odmownie) 28 lipca 2020 r. to bieg rocznego terminu przedawnienia uległ zawieszeniu na 28 dni i upłynął 19 maja 2021 r. Powód tymczasem wytoczył powództwo dopiero 7 marca 2022 r. tj. prawie rok po upływie (rocznego) terminu przedawnienia.

Niezależnie natomiast od powyższych ustaleń, nawet gdyby pozwana w ogóle nie odpowiedziała na reklamację, termin przedawnienia nie mógłby upłynąć później niż 21 lipca 2021 r., niezależnie od liczby pism i wezwań, które powód wystosowałby do pozwanej.

Wbrew zastrzeżeniom powoda, instytucja przedawnienia nie stanowi „kruczka prawnego”, tylko instytucję prawną ugruntowaną w naszym systemie prawnym, która gwarantuje pewność stosunków prawnych, mobilizującą wierzycieli i zwalniającą dłużników z obrony przed przedawnionymi roszczeniami. Prawem dłużnika jest skorzystać z uprawnienia do uchylecia się od zaspokojenia przedawnionego roszczenia. Opieszałość powoda w dochodzeniu swoich praw prowadzi do negatywnych konsekwencji po stronie powodowej. Mając na uwadze korzystanie przez powoda z usług zawodowego prawnika będącego adwokatem (k. 8, 12), wątpliwe jest, żeby termin na wytoczenie powództwa był dla powoda zaskoczeniem, a nawet jeśli – wówczas to do swojego pełnomocnika powinien zwrócić się z roszczeniem a nie do pozwanej, która zgodnie z przysługującym jej prawem odmówiła zaspokojenia roszczenia.

Na marginesie wskazać należy, co następuje:

- zarzut niewykazania wysokości szkody był zasadny – brak bowiem podstaw do przyjęcia, że wartość szkody to cena zakupu stołu (takie twierdzenie opiera się na niewykazanym założeniu, że wartość stołu uszkodzonego to o zł a stołu nieuszkodzonego to nadal cena jego zakupu, i to mimo że od zakupu upłynęło 15 lat), natomiast wykazanie wysokości szkody wymagałoby wiadomości specjalnych, a wcześniej oględzin stołu i jego uszkodzeń (powód był zobowiązany do podania wszystkich twierdzeń i dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia pod rygorem pominięcia później zgłoszonych, vide k. 91);
- zarzut niemożności dochodzenia odszkodowania przewyższającego 1 000 zł wobec niezadeklarowania wyższej wartości zasługiwał na uwzględnienie – powszechnie wiadome jest bowiem, że zlecając przewóz rzeczy wartościowych, należy zadeklarować wartość, a najlepiej wykupić stosowne ubezpieczenie, przy czym jeśli ekonomiczną przesyłką, bez zadeklarowanej wartości, przesyła się cenne rzeczy, czyni się to na własne ryzyko, tym samym klauzule stosowane przez pozwaną (trafnie zreferowane w sprzeciwie od nakazu zapłaty), z których to wynika, nie stanowią klauzul abuzywnych (nie można mówić o sprzeczności z dobrymi obyczajami przy instytucji od zawsze stosowanej w przewozie), jak również nie naruszają imperatywnego art. 81 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 pr. przew., który limituje jedynie maksymalną (a nie minimalną) wysokość odpowiedzialności,
- zarzut braku legitymacji czynnej powoda nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem jak wyraźnie wynika z listu przewozowego powód był nadawcą przesyłki (por. art. 38 ust. 2 pkt 1 pr. przew.), a zgodnie z art. 75 ust. 3 pkt 2 lit. b w przypadku roszczenia z tytułu uszkodzenia przesyłki legitymację bierną ma właśnie nadawca, skoro odbiorca nie odebrał przesyłki (art. 53 ust. 1 pr. przew. oraz art. 53 ust. 4 pr. przew. a contrario);

- zarzut nienależytego zapakowania przesyłki wymagałby przeprowadzenia szerzej zakrojonego postępowania dowodowego, które mając na uwadze przedawnienie roszczenia było zbędne, a co więcej – po tak długim czasie – sprowadzałoby się do dania albo niedania wiary powodowi i jego partnerce.

V. Koszty procesu

O kosztach sąd orzekł na podstawie odpowiedzialności za wynik procesu stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.c. Pozwana jako przegrywająca obowiązana jest zwrócić poniesione przez powoda koszty, na które złożyły się: opłata od pozwu (200 zł), opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa (17 zł) i wynagrodzenie radcy prawnego stosownie do § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (900 zł).

W., 30 stycznia 2023 roku asesor sądowy M. J.

Z.ądzenia:

- odnotować uzasadnienie;
- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem o apelacji.

W., 30 stycznia 2023 roku asesor sądowy M. J.